

[Poul Hartling.]

denterkursus. Hvis ikke de ligger i forbindelse med seminarierne og sigter på en læreruddannelse, bliver det nok vanskeligt at opretholde dem som særlige kursus, og så bliver de til studenterkursus. Det er ikke en udvikling, jeg særlig gerne vil være med til, den vil jeg gerne holde igen over for. Jeg kan altså spille bolden tilbage og sige, at jeg glæder mig over, at vi dér kan trække på samme hammel.

Det fører mig til den sidste bemærkning, jeg gerne vil gøre. Det var naturligvis fristende for den højtærede minister at, om jeg så må sige, hånge mig op på, at jeg har været med i udvalget, og han stod ikke for fristelsen. Jeg blev i sin tid indvalgt som medlem af seminarierådet i dette udvalg, og da jeg så blev valgt til folketinget i september måned, overvejede jeg meget, om jeg skulle gå ud af udvalget. Jeg nedlagde min post som formand for et af fagunderudvalgene, men jeg fandt, at når jeg havde været med til fem sjettedele af arbejdet, ville det måske alligevel være lige så rigtigt at blive tiden ud. Når man så skriver under på en sådan betænkning, betyder det, at man tilslutter sig hovedlinjerne, men det betyder dog ikke, at man er bundet til alle enkeltheder eller er bundet til alle betænkningens ord.

Nu står jeg her i folketinget som ordfører for min gruppe, og jeg synes måske ikke, at det så helt er passende, at min deltagelse i udvalgsarbejdet skal bruges til at binde munden på mig eller på en eller anden måde trække noget fra det, jeg har sagt. Så skulle jeg altså have forlangt tilført betænkningen en bemærkning om, at min deltagelse i udvalget selvfølgelig ikke bandt mig i mit politiske arbejde. Den bemærkning forlangte jeg tilført ved afslutningen af aftenskoleudvalgets arbejde, fordi jeg dér slet ikke havde haft lejlighed til at fremkomme med nogen mindretalsudtalelse i nogen sammenhæng, og fordi jeg havde været med så kort, men så sagde man til mig, at det var overflødigt, og det var upassende at tilføje noget sådant. Jeg var glad over, at jeg holdt fast ved det, for det er det åbenbart ikke. Men det undrer mig også en lille smule, for de 35 mennesker, der har været med i det udvalg, må vel også være med i den brede og levende debat, og det

kan ikke være rigtigt, at de har udtrykt sig fuldstændigt ved at skrive under på betænkningen. Jeg må fastholde, at jeg har skrevet under på hovedlinjerne, det vedkender jeg mig, men alle enkelthederne, de stærke ord, som også blev nævnt, dem kan ikke alle uden videre være bundet til, især når man derefter skal være ordfører for sit parti og repræsentere en gruppe. Ellers vil det være umuligt i fremtiden — det er også et principielt spørgsmål — for noget folketingsmedlem at være med i noget udvalgsarbejde uden bestandig at måtte reservere sig hele vejen igennem. Det var blot den bemærkning, jeg trængte til at gøre her, for jeg synes, der lå en lille smule principielt i det. Det være sagt i al fredsommelighed, for vi er ikke så forfærdelig langt fra hinanden i det, som er hovedtanken. Men derfor kan der godt blive mange enkeltheder at tale om. Jeg håber stadig på en bred og levende debat, og jeg agter efter evne at deltage i den.

Dupont: Jeg må egentlig beklage, at det ærede medlem hr. Poul Hartling kørte så stærkt frem med, at det ikke hastede med at få dette lovforslag frem. Jeg havde nemlig tænkt mig at foreslå, at der skulle nedsættes et udvalg efter diskussionen her . . . (*Poul Hartling:* Skulle det også bestille noget?). Ja, det ville jeg også mene. Jeg havde netop tænkt mig, at vi sammen i dette udvalg allerede her i sommerens løb, om ikke andet, kunne se lidt på, hvorledes de enkelte seminarier arbejder, for også på den måde at hente nogen erfaring for, hvor man kan sætte ind — ikke mindst fordi det ærede medlem hr. Poul Hartling mener, at det udvalgets flertal er nået frem til, ikke er helt, som det skulle være.

Men det er også det ærede medlem hr. Sigsgaards bemærkninger, der kalder mig herop. Idet jeg kan give tilslutning til det, den højtærede undervisningsminister sagde, vil jeg sige, at en udsættelse af denne sag ville være helt meningsløs. Det var nøjagtig det samme, man sagde i 1958, da man vedtog den nuværende folkeskolelov. Dengang blev det fra konservativ side sagt, at man skulle udsætte sagen, for det hastede ikke, og i stedet kunne man nedsætte en kommission, der kunne arbejde med tingene. Forholdene har imidlertid artet sig sådan,